

og eventuelt rette Fejlen, hvad jeg saa meget bedre vil være i Stand til, som jeg ved Fastsættelsen af Maskinafdelingens Budget paa Grund af de Klager, der er fremkommet til mig, har reserveret nogle Lokomotivførerpladser til mulig Besættelse. Man maa dog ikke glemme, at Indførelsen af de store Lokomotiver, hvorved man undgaar dobbelt Forspand, har medført en ganske betydelig Besparelse med Hensyn til Lokomotivførernes Antal.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt det er forsvarligt, at Rangermaskinerne paa Stationerne betjenes af een Mand, tror jeg, det kan besvares bekræftende. Den paagældende Fører paa Rangermaskinen er ingenlunde overladt til sig selv, men arbejder sammen med Stations- og Rangerpersonalet, og det af det ærede Medlem (L. Rasmussen [Vejle Amts 1ste Valgkreds]) udtænkte Tilfælde, at den paagældende kunde staa paa Maskinen og blive syg, ligger selvfølgelig indenfor Mulighedens Grænse, men det samme kunde gælde en stor Mængde andre Tjenestemænd, og jeg tror ikke, at dette Hensyn alene er tilstrækkelig Grund til at dublere en Post, som meget vel kan bestrides af een Person.

Anderledes stiller jeg mig til Spørgsmaalet om Kørepenge og om den Overanstrengelse, som efter det ærede Medlems Paastand finder Sted. Efter hvad jeg foreløbig har faaet oplyst, har Tjenestemændene i øvrigt nogen Skyld selv, idet de indgaar paa for lang Køreplan for at skaffe sig en lang samlet Fritid — Kørepengene frister vel ogsaa nok en eller anden til at paatage sig for lang Arbejdstid —, og dette bør jo ikke finde Sted, men jeg har en Følelse af, at det ærede Medlem saavel som Maskinpersonalet i dets Henvendelse til mig har spændt Buen lidt for højt og ikke har formaaet at holde sig fri for Overdrivelser. Naar saaledes det ærede Medlem anførte, at Statsbanerne holder særlige Spareassistenter, som han kaldte det, der har til Opgave at udfinde, hvorledes Statsbanerne kan spare Penge, og naar det ærede Medlem fik dette anbragt paa en saadan Maade, at man fik det Indtryk, at den saaledes opnaaede Besparelse naaedes ved en grundig Udnyttelse af Personalets Arbejdskraft, forstod jeg først ikke, hvad han sigtede til, thi der findes overhovedet ikke ansat en Person med en saadan Opgave. Imidlertid nævnede det ærede Medlem, at Assistenten i Fredericia havde faaet udbetalt 1,000 Kr. i Gratiale for at have

udpønset en saadan særlig Udnyttelse af Personalet, og derefter kunde man forstaa, hvad det ærede Medlem sigtede til. Det, der er passeret, er, at en Assistent i Fredericia har faaet udbetalt 1,000 Kr. i Gratiale, fordi han paa eget Initiativ har udarbejdet en ny Køreplan, hvorved Lokomotiverne kunde udnyttes saa meget bedre end tidligere, at Besparelsen herved er anslaaet til 180,000 Kr., af hvilken Sum en Del er anvendt til Indlægning af nye Tog. Det ærede Medlem anførte af Lokomotivfyrbødernes og Lokomotivførernes Andragende nogle Tjenestetider, som unægtelig ser meget graverende ud. Saaledes anførte han, at der eksisterer en Tjenestetur paa 78 Timer i 6 Døgn. Men den længste Tid, jeg har kunnet faa opgivet fra Generaldirektionen, er for en Godstur fra København 72½ Time Tjeneste i 8 Døgn, hvoraf to er Fridøgn. Jeg ved ikke, om Forskellen hænger sammen med Forskelighed i Opgivelserne, at de to Fridøgn altsaa maa regnes med til Tjenesten. Men saa maa vi tillige huske paa, at enhver Tjenestetid løber fra det Tidspunkt, da Manden staaar til Tjeneste, og til det Tidspunkt, han kan gaa hjem. I det Tidrum er der Tider, hvor han kan hvile, endog Tider, hvor han kan sove. Man maa altsaa med noget Forbehold bedømme de Tjenestetider, der saaledes opgives. Der er ikke Tale om, at en Mand staaar paa Lokomotivet i 17½ Time. Der synes altsaa at være nogen Tilbøjelighed til Overdrivelse, men dette skal selvfølgelig ikke være til Hinder for den fuldstændige Undersøgelse, som jeg har lovet skal finde Sted. De Fejl, der derved kommer for Dagen, skal blive rettet, og Personalet skal faa Lejlighed til selv at hjælpe dermed. I det hele taget vil man kunne gøre Regning paa, at Spørgsmaal om Tjenestemænds paastaaede Overanstrengelse skal blive behandlet med Alvor, ikke blot ved Sikkerhedskommissionen, der delvis maa komme ind paa dette Spørgsmaal, men ogsaa ved Administrationens egen Foranstaltning.

Man har ogsaa i andre Retninger bebrejdet Statsbanernes Ledelse en alt for vidtdreven Sparsommelighed, for hvilken man i øvrigt har villet give baade Rigsdag og Regering et Medansvar. Man har i denne Forbindelse stærkt angrebet Tantiemesystemet. Dette System blev i sin Tid indført for at give samtlige de ved Statsbanerne fast ansatte Sans for Udøvelsen af den bedst mulige Økonomi, men som bekendt blev Tantiemen for de